

Катерина Дяденчук

(15 р., Заріченська ЗОШ II-III ст., смт. Зарічне, Заріченський р-н, Рівненська обл.)

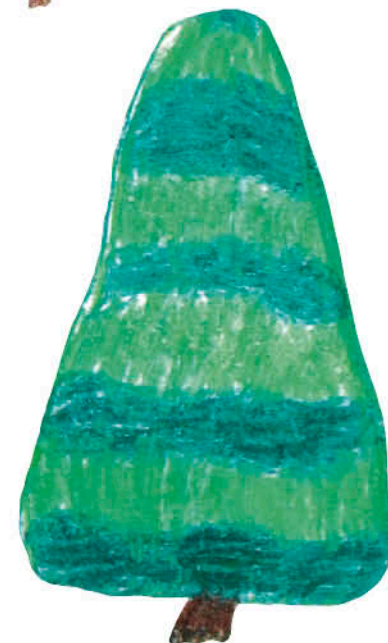
Життя тобі, ... Іване

До зони АТО Іван Іванович Прус, колишній учень Заріченської школи, пішов добровольцем. Та ще й і перешкоди які при цьому долав. Адже як син померлого воїна-афганця, котрий у страшні вісімдесяті прийшов із Афганістану без руки і ноги (точніше, його привезли), живучи лише з матір'ю, мав право не бути мобілізованим. Але Іван Прус не просто добровільно пішов захищати єдність землі української, непорушність кордонів нашої держави. Більше того, коли у військовому комісаріаті йому через знану усім його ситуацію поспробували відмовити, він рішуче сказав: «Якщо не запишете, рознесу ваш військкомат». І добився свого.

Ця історія сколихнула селище, в тому числі і нас, учнів. Ми на той час уже не стояли осторонь справи допомоги військовим. У серпні наш учнівський комітет, незважаючи на канікули, зібрався, і усі одноставно вирішили, одягнувши вишиванки і віночки, піти по ринку збирати кошти на потреби армії. За три середи зібрали близько чотирьох тисяч гривень. І що характерно, помітили чарівну силу українського національного одягу: одна із наших груп якось збирала у простому вбранні і «програла» набагато більше в обсязі зібраного.

Іванові Прусу у жовтні вся школа скинулась, і ми змогли виконати його прохання передати багато води і «Мівіні». Вам дивно? А усі дорослі плакали, почувши це. Значить, не вистачає там, у АТО, навіть води і ніяк зварити супу чи борщу.

Іванові Прусу передано теплий одяг, дещо із обладнання. Але найголовніше – тепло чотирьохсот сердець із нашої школи. Не знайти слів для повноти опису його вдячності. Адже у дитинстві Іван нічим не відрізнявся від своїх ровесників, не нажив у свої 24 роки багатства, навіть не встиг ще одружитися. Ось тільки красу поетичного слова пізнав сповна, пишучи власні вірші. Для нього наша позиція була не просто приємною, він назвав це гордістю.

А ми горді тим, що на Донеччині і Луганщині наші життя оберегають солдати-добровольці Іван Прус та Дмитро Молодиченко, офіцери Сергій Кречко і Петро Кидун, міліціонер Дмитро Пукало. Уже вдруге пішов як представник правого сектора Ярослав Кирикович, та ще й не один, а з батьком – Юрієм Андрійовичем Кириковичем. А мама Ярослава, Лариса Миколаївна Кирикович, залишилася дома волонтером координаційного центру.

Усі вони наші. Наші земляки, випускники нашої школи. Чим змогли, тим ми їх підтримали матеріально.

А от що стосується моральної сторони, то хто тепер посміє стверджувати, що нинішня молодь безідейна, прагматична, безвідповідальна? Одне слово, гірша за старше покоління? Ніхто. І довели це шість випускників Заріченської ЗОШ II-III ступенів. Сповна підтвердили, що треба бути Людиною завжди. Треба пам'ятати, що живемо серед людей, від діяльності, моральних якостей яких залежить і наше щастя, наше майбутнє. Вони впевнено можуть віднині запитати себе: «Що я корисного зробив для людей? Яким буде мій слід у житті?». Доброту, людяність, жертвовність та патріотизм у найвищому його прояві наші випускники засвідчили. Серед холодного поля, під канонади «градів», дивлячись у очі смерті, стаючи свідками втрат, можливо, і через чиюсь недбалість, попри зранене серце, знівечену душу, втрачений час шість заріченців мужньо захищають Полісся. Так, так, Полісся, адже це – частинка України.

Уважно подивіться на вираз обличчя Івана Пруса. Хіба бодай краплинку страху, смутку, жалю з приводу вчиненого ви бачите? Ми теж. Це справжній образ захисника Вітчизни, що звикли ми аналізувати на уроках літератури. Це воїн, з якого можна і потрібно писати картини.

Шість випускників Заріченської школи... Троє з них на передовій уже двічі. Вони захищають наші життя, тому від усієї душі говоримо: «Життя Тобі, Іване Прус, Сергію Кречко, Петре Кидун, Дмитре Пукало, Ярославе Кирикович, Дмитре Молодиченко. І Вам, Юрію Андрійовичу Кирикович. Життя Вам усім, учасники АТО».

